KYTÍN

Na úpatí brdských Hřebenů, asi 30 km jihozápadně od Prahy, obklopena hustými lesy, leží obec, která si stále zachovává svůj vesnický ráz. Malebnou náves s kostelem a vodníkem, střežícím rybník, stejně jako Kovárnu pro radost či hospodu Na vršíčku zná většina turistů, mířících do Brd. Každoročně to sem znovu táhne tisíce trampů, běžkařů, cyklistů a houbařů. A kdo má to štěstí v Kytíně žít, žije tam rád.

O Kytíně by se dalo dlouze vyprávět. Před 10 lety o něm vyšla pro potřeby obecního úřadu dokonce i kniha, přinášející dochované zmínky o něm pěkně pohromadě. Snad tedy jen pár nejzajímavějších bodů ze života této obce. Historie přinesla mnohé těžké momenty, z nichž se Kytínští vždy dokázali vzpamatovat a posunout dál, ale také spoustu dobrého, co si dokázali hýčkat a rozvíjet.

První obydlené osady na území Kytína se objevují již v 10.–12. století. Někdy ve 13.–14. století pak byl postaven místní kostel. Podle pověsti se v těchto místech zastavila při své pouti paní Korutanská, která v místní studánce omyla tvář slepému dítěti a ono začalo vidět. První, co uviděl a pojmenoval, bylo „kytí" – odsud pak máme krásný název obce. Paní Korutanská na památku tohoto zázraku měla nechat v místě studánky postavit kapličku a později kostelík.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie slouží věřícím dodnes. Byl několikrát opravován, rekonstruován a rozšiřován. V r. 1814 do něho byly pořízeny vzácné rokokové varhany, které můžeme slyšet při slavnostních příležitostech i dnes. Loni potěšil i nevěřící, když na svých zdech díky důmyslně připravené světelné show odvyprávěl příběh o vzniku obce. Studánka byla díky stávajícímu starostovi Miloslavu Holému v nedávných letech obnovena a vysvěcena.

První oficiální dochovaná zpráva o Kytíně pochází z r. 1321, z dob vlády Jana Lucemburského, který ho povýšil na ves trhovou neboli městečko.

V roce 1348 pak Kytín dostal nové sousedy, právě vzniklou osadu Mníšek pod Brdy. Sousedské vztahy se léty proplétaly, v průběhu třicetileté války se Kytín stal pobočnou obcí Mníšku a společně postupně patřily mnoha pánům, byly prodávány a zastavovány. Samosprávu Kytín znovu získal až v roce 1849. O 15 let později k němu připadla Stříbrná Lhota, která se oddělila až v r. 1936. Od r. 1976 patří Kytín znovu k Mníšku pod Brdy, aby se opět osamostatnil v r. 1991.

Když se našim předkům smáli, že jsou z Blátína, postavili asfaltové silnice. Aby nemuseli dál chodit do Mníšku pěšky, zřídili autobusové zastávky a pravidelné linky. Dnes k nám jezdí (s přestupem na nové zastávce Na Kapli) MHD až z Prahy. U cedule s názvem obce dnes narazíte na krásně upravené vítací kameny. Sousedy vítáme na všech kulturních akcích a pokusili jsme se vzájemné vztahy ještě prohloubit loni prvním ročníkem Her bez hranic.

Roku 1639 švédský generál po několika výpalných nájezdech svých vojáků Kytín i okolí zcela vyhladil. Zůstala pouze malá osada, která se v následujících desítkách let snažila vzchopit. V r. 1882 byl založen místní Sbor dobrovolných hasičů, který měl plné ruce práce začátkem 20. století, kdy na dvacet chalup v Kytíně vyhořelo.

Hasiči jsou v Kytíně dodnes velmi aktivní. Kromě účasti na mnoha akcích okolních sborů sami pořádají závody například i se starými ručně ovládanými „koňkami" a pomáhají při organizaci mnoha kulturních akcí. Velkou devizou místních pak je i dětský hasičský sbor.

V roce 1856 byla uprostřed návsi zprovozněna obecní škola, která fungovala až do r. 1970. V této budově od r. 1991 sídlí obecní úřad.

Díky skvělému autobusovému spojení dnes potřebám místní školní mládeže plně vyhovuje Mníšek, případně Dobříš. Letos se však díky bohaté populační úrodě a dlouhodobým snahám zastupitelstva podařilo od září zprovoznit v prostorách obecního úřadu školku.

Rozestavěný kulturní dům byl v roce 1978 prodán učňovskému středisku Okresního stavebního podniku, aby byl o 22 let později zrekonstruován do podoby, která citlivě zapadá do konceptu celé návsi a slouží jako Domov důchodců. Mnoho babiček a dědečků z „důchoďáku" se aktivně zapojuje do kulturního života obce. Díky nim se Kytín nedávno proslavil i v televizi, kde tvůrci pořadu o českém venkově obdivovali nadšení fotografického kroužku seniorů. Dnes máme v Kytíně domovy důchodců dokonce dva.

V Kytíně se neustále něco děje – masopustní průvod, vánoční a velikonoční trhy, vepřové hody, výlov rybníka, stavění a kácení máje, Hawai párty, myslivecký ples, letní kino, dětský den, veteránské akce… Stále se něco zdokonaluje a zvelebuje – otevřel se tu obchod se základními potřebami a možností objednání zboží, v Hospodě na Vršíčku se vyměnilo linoleum, zabudovalo odvětrávání a nahodila se nová fasáda, pomník obětem světové války byl narovnán a obnovena jeho písmena, začal se stavět minipivovar s muzeem historie automobilismu…

Nezbývá, než vás pozvat k jeho návštěvě. Přijďte se sami přesvědčit o tom, jak Kytínští naplňují heslo svého starosty: „Jaký si to tu uděláme, takový to budeme mít."

Dagmar Čechová

